

Sygn. akt II CSK 655/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku M. J.
przy uczestnictwie W. J. i M. P.
o podział majątku wspólnego i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt XV Ca .../16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawczyni wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z pominięcia przez sąd II instancji dowodów z zeznań świadków, jak również błędne zastosowanie zasady surogacji przewidzianej w art. 33 pkt 10 k.r.o.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której spowodowało to wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone

w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nieopubl.).

Mimo zawarcia w skardze kasacyjnej odrębnej części zawierającej uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawczyni nie przytoczyła w nim takich argumentów, które świadczyłyby o zaistnieniu okoliczności wskazanych wyżej. Skarga wnioskodawczyni wymierzona jest przede wszystkim w ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, jaką przeprowadziły Sady *meriti*, gdy tymczasem Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nieopubl.). Ustalenia faktyczne i ocena dowodów nie mogą być bezpośrednio zakwestionowane w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Wbrew stanowisku skarżącej, Sąd Okręgowy szczegółowo wyjaśnił, z jakich przyczyn ustalił, że jedno z mieszkań wymienionych przez wnioskodawczynię jako przedmiot podziału stanowiło majątek osobisty uczestnika (s. 25 - 28) oraz dlaczego uznał, iż małżonkowie otrzymali samochód przekazany im przez ojca uczestnika w chwili zawarcia małżeństwa jedynie do używania (tak samo, jak i inne samochody, które oddawał im później do dyspozycji), a nie na własność. Zastosowanie przez Sąd Okręgowy art. 33 pkt 10 k.r.o. miało niewątpliwie podstawę w zmienionych przez ten Sąd ustaleniach faktycznych.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w postanowieniu.

